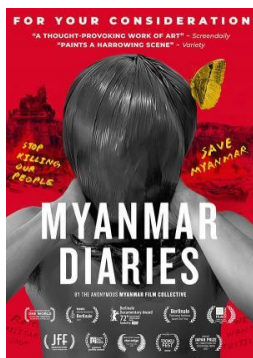

Fitxa tècnica

Guió The Myanmar Film Collective **Interpretació** Documental **Durada** 70 min. **Gènere** Documental **Llengües** Birmà, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Què se sent en ser oblidat pel món? Després del cop militar del 2021, aquests diaris cinematogràfics de joves activistes de l'oposició a Myanmar utilitzen la pantalla de cinema per comunicar-se amb el món d'una manera diferent de la que permeten les notícies de la televisió. Els joves no poden mostrar la seva cara o donar els seus noms per por de represàlies (ni tan sols quan van ser premiats al Festival de Berlín 2022) per això usen el nom "The Myanmar Film Collective" com a col·lectiu. (FilmAffinity)

Crítica

13/02/2022 - BERLINALE 2022: El treball col·lectiu de deu directors anònims de Myanmar retrata l'any de dictadura militar sota el qual ha estat el país

Durant un any ja, la gent de Myanmar ha viscut sota una brutal dictadura militar. Alguns dels espectadors recordaran el cop de quan va passar, però mentrestant ha deixat d'ocupar titulars i aquesta és precisament la raó per la qual el treball de la parella de cineastes holandesos formada per Corinne van Egeraat i Petr Lom és tan important. Van viure a Myanmar durant quatre anys i l'any passat van ser els productors creatius de dos curts: *Sad Film* i *Letter to San Zaw Htway*, acreditats com a treballs anònims o col·lectius, que es van estrenar a Venècia i IDFA respectivament.

Ara, a la secció Panorama de la Berlinale s'estrena *Diarios de Myanmar*, una pel·lícula de 70 minuts feta per 10 cineastes birmans sota el pseudònim **The Myanmar Film Collective**. A diferència d'*Inside the Red Brick Wall*, guanyadora del premi al millor muntatge a IDFA el 2020, filmada durant les protestes a Hong Kong i presentant un sol esdeveniment, *Diarios de Myanmar* és un collage de curts documentals i de ficció que ofereixen un relat integral del cop i la resistència.

Obre amb un vídeo acrobàtic surrealista d'una noia que va capturar el principi del cop accidentalment, conegut a YouTube, i entre els seus segments documentals hi ha metratge d'una repressió brutal. En una escena demolidora, sentim una nena cridar la seva mare mentre un grup de soldats intenta entrar a la casa per emportar-se-la. En un enregistrament en primera persona a l'estil d'un *thriller*, un home al balcó diu als soldats que intenten irrompre a la casa que sortirà voluntàriament. En una de les peces més destacades, una dona d'uns seixanta anys s'enfronta literalment al poder amb la veritat, protestant a soldats en els seus vehicles alineats per l'assassinat a sang freda d'una noia. En un assaig autobiogràfic visualment impactant, una noia té la sort d'arribar fins a Bangkok, però se sent culpable per haver deixat enrere amics i família.

Els segments de ficció de vegades són poètics o al·legòrics, però sempre són dolorosament directes. Un pare segueix anant a la feina malgrat la vaga, tement què esperi el futur per al seu fill, que és rebutjat pels seus amics perquè consideren el seu pare un traïdor al Moviment per la Desobediència Civil, que lidera les protestes. En un curt de terror, un fantasma visita un home i s'asseu al seu pit mentre ell s'adorm veient la televisió. Un home resa per la seva dona assassinada abans de suïcidar-se. Una noia intenta decidir si explicar al seu xicot que està embarassada, mentre ell es prepara per fugar-se a la jungla i unir-se a la resistència creixent.

A la jungla és on acaba el film, amb les paraules: "podeu sentir-nos?" apunta a l'esperança, però també és un crit d'auxili. És potent, no només políticament, sinó també artísticament: malgrat la baixa resolució dels segments, estan connectats amb admirable consistència i tenen una cronologia ben construïda i una dinàmica que captura i commou genuïnament l'espectador, i de vegades també el deixa atònit. La simplicitat narrativa d'algunes de les peces de ficció contribueix a fer-les més potents, i les parts documentals, sovint reproduccions de *streams* a Facebook Live creats en un intent de donar exposició a la història, tenen una energia crua plena de desesperació, enuig i protesta.

Si les notícies no volen mostrar Myanmar, el cinema ho farà, i té el poder de transcendir números i història pura per generar empatia i despertar la humanitat de les audiències adormides per xarxes convencionals i socials.

5 premis:

- Festival Internacional de Cinema de Berlín 2022: premi de cinema Amnistia Internacional i premi documental de la Berlinale
- Festival Biografilm 2022: premi del públic en la competició internacional
- Festival Internacional de Curtmetratges i Documentals Dokufest 2022: premi Drets Humans
- Festival de Cinema de Jerusalem 2022: premi Chantel Akerman al millor documental experimental

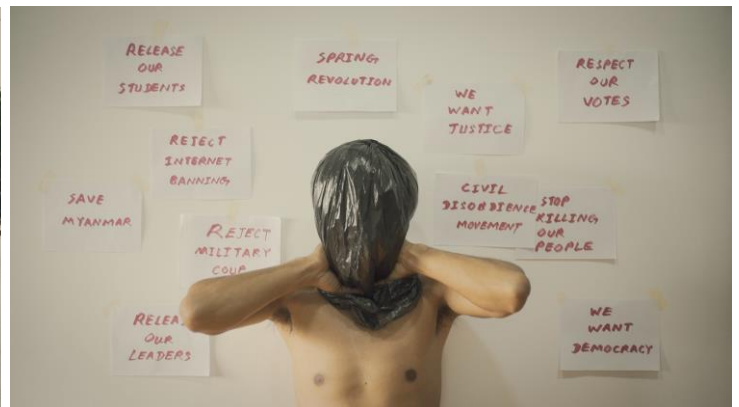
Més 8 nominacions.

The Myanmar Film Collective

Myanmar Film Collective, en uns moments tan extraordinàriament difícils, un grup de joves cineastes birmans, tant homes com dones, continuen la seva feina com a acte de resistència creativa contra el règim militar. El grup ha optat per mantenir l'anonimat i s'anomena The Myanmar Film Collective (MFC). Es mantenen en l'anonimat per la seva pròpia seguretat, ja que milers estan sent arrestats i assassinats per resistir el règim militar, i els de les indústries creatives també estan sent atacats. (docsbarcelona.com)

Es tracta d'un grup de deu cineastes birmans nascuts als anys noranta que veuen el seu treball com una forma de resistència. Els cineastes romanen en l'anonimat per motius de seguretat i no hi pot haver crèdits individuals dels membres del grup. Per motius de solidaritat, tots els altres implicats en la pel·lícula també es van abstenir de fer-ho. (wikipedia.org)

Organització:

En conveni amb:

